



REPUBLIKA HRVATSKA  
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD 8  
U ZAGREBU  
PRIMLJENO  
05-06-2018  
poštom — neposredno  
u ..... primj. .... priloga  
i. .... pristojba .....

53 Pž-2779/2018-2

40.54-3355/16.

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

## RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Branke Šabarić Zovko, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izvjestiteljice i Mirte Matić, članice vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom VANSOM ULAGANJA d.o.o., u stečaju, Zagreb, Mihanovićeve 20, OIB 16917758666, odlučujući o žalbi stečajnog upravitelja BERISLAVA MAKSIMOVIĆA iz Varaždina, Hrašćica, Braće Radić 1, OIB 57300759557, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-3355/2016 od 29. ožujka 2018., u sjednici vijeća održanoj 23. svibnja 2018.

riješio je

Odbija se kao neosnovana žalba stečajnog upravitelja Berislava Maksimovića iz Varaždina i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-3355/2016 od 29. ožujka 2018.

### Obrazloženje

Pobijanim rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-3355/2016 od 29. ožujka 2018. odbijen je kao neosnovan zahtjev bivšeg stečajnog upravitelja dužnika Berislava Maksimovića iz Varaždina za određivanje nagrade za poslove stečajnog upravitelja.

Protiv navedenog rješenja bivši stečajni upravitelj Berislav Maksimović je podnio pravodobnu žalbu zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavka 2. ZPP-a, a osobito zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi sa člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) i člankom 10. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17; dalje: SZ) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).



Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da prvostupanjski sud temelji svoju odluku na zaključku da zahtjev stečajnog upravitelja za određivanje naknade nije osnovan, jer je rješenjem prvostupanjskog suda od 18. siječnja 2018. razriješen dužnosti stečajnog upravitelja na temelju odredbe članka 27. stavka 2. SZ-a, s obzirom na to da je nesavjesno obavljao dužnost i da stoga prema odredbi članka 94. stavka 7. nema pravo na nagradu.

Navedeni zaključak prvostupanjskog suda je pravilan, pa ga prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, a pravilnost i zakonitost tog zaključka, niti žalbenim navodima nisu dovedeni u sumnju.

Žalbenim navodima stečajni upravitelj upućuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje tvrdeći:

- da se prvostupanjski sud u pobijanom rješenju poziva na odredbu članka 27. stavka 2. Stečajnog zakona koja ne regulira razrješenje stečajnog upravitelja,
- da u rješenju o razrješenju stečajnog upravitelja nigdje nije navedeno da se stečajni upravitelj razrješava zbog nesavjesnog obavljanja dužnosti,
- da je zaključkom prvostupanjskog suda od 13. rujna 2017. dana nerazumljiva i nejasna uputa stečajnom upravitelju, a koja se mogla tumačiti i na način kako je stečajni upravitelj upravo i postupio,
- da je stečajni upravitelj obavio više od 80% potrebnih radnji u predmetnom stečajnom postupku, a da mu unatoč tome prvostupanjski sud primjenom članka 5. Uredbe o kriterijima ni načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima („Narodne novine“ broj 71/15; dalje: uredba), nije odredio naknadu razmjerno obimu obavljenog posla.

U pravu je žalitelj da je u pobijanom rješenju navedeno da je stečajni upravitelj razriješen dužnosti temeljem članka 27. stavka 2. SZ-a. Međutim, radi se o očiglednoj grešci u pisanju, budući da je u obrazloženju pobijanog rješenja naveden razlog razrješenja (nesavjesno obavljanje dužnosti), a iz samog rješenja prvostupanjskog suda od 18. siječnja 2018. je utvrđeno da je žalitelj razriješen dužnosti na temelju odredbe članka 91. stavka 2. SZ. Dakle, pogrešno smatra žalitelj, da navedena greška u pisanju upućuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Povodom drugog žalbenog navoda treba reći da je, suprotno tvrdnji žalitelja, uvidom u rješenje o razrješenju žalitelja s dužnosti stečajnog upravitelja utvrđeno da je prvostupanjski sud naveo i detaljno obrazložio razloge zbog kojih smatra da je stečajni upravitelj nesavjesno obavljao dužnost, te da su stoga ispunjene pretpostavke iz članka 91. stavka 2. SZ-a za razrješenje stečajnog upravitelja, kojim je propisano da sud može po službenoj dužnosti razriješiti stečajnog upravitelja ako svoju dužnost ne obavlja uspješno ili iz drugih važnih razloga, osobito ako ne postupi po nalogu suda. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je postojao važan razlog za razrješenje, jer je stečajni upravitelj postupao protivno izričitim odredbama SZ-a (koje su navedene u obrazloženju i iscrpno je obrazloženo kako je stečajni upravitelj trebalo postupiti, te kako je stvarno postupio i u čemu se sastoji povreda) i pritom je u svom očitovanju, danom u skladu sa stavkom 3. člankom 91. SZ-a, opravdavao i ustrajao u takvom ponašanju smatrajući ga valjanim.

Odredbom članka 94. stavka 7. SZ-a propisano je da stečajni upravitelj nema pravo na nagradu ako je razriješen zbog nesavjesnog obavljanja dužnosti, dok je člankom 91. stavcima 1. i 2. SZ-a propisano što se smatra takvim obnašanjem dužnosti. U konkretnom slučaju je



Neosnovan je i treći žalbeni navod, jer je stečajni upravitelj, u slučaju ako mu je bila nejasna i nerazumljiva uputa suda od 13. rujna 2017., bio dužan od suda kao tijela koje mu je dalo uputu tražiti pojašnjenje, a ne konzultirati se s računovodstvom i drugim stečajnim upraviteljima, kako je navedeno u žalbi. Naime, ovlaštenja suda, kao jednog od tijela stečajnog postupka, propisana su odredbom članka 76. SZ-a, a prema točki 3. tog članka sud nadzire rad i daje obvezne upute stečajnom upravitelju. Osim toga, stečajni upravitelj je stručna osoba s položenim stručnim ispitom, odabran je s A liste stečajnih upravitelja (članak 79. SZ-a) pa mu je stoga moralo biti poznato kako se postupa u skladu s člankom 278. SZ-a, na koji se pozvao prvostupanjski sud u uputi od 13. rujna 2017.

Konačno, neosnovan je i posljednji žalbeni navod, jer razriješeni stečajni upravitelj zbog utvrđenog nesavjesnog obavljanja dužnosti, uopće nema pravo na naknadu (članak 94. stavak 7. SZ-a), pa stoga nije odlučno koje je poslove i u kojem obimu obavio do dana kada je razriješen dužnosti.

Iz navedenog proizlazi da je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo, te kako nisu uočene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je ne temelju odredbe članka 380. točke 2. ZPP-a u vezi s člankom 10. SZ-a odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi rješenje prvostupanjskog suda.

Zagreb, 23. svibnja 2018.

Predsjednica vijeća  
Branka Šabarić Zovko, v. r.



Za točnost otpravka – ovlašteni službenik  
Brankica Curman

U. Z. B. magjica

pravilno utvrđeno i obrazloženo da je postojao važan razlog za razrješenje, pa je stoga neosnovan drugi žalbeni navod.

Neosnovan je i treći žalbeni navod, jer je stečajni upravitelj, u slučaju ako mu je bila nejasna i nerazumljiva uputa suda od 13. rujna 2017., bio dužan od suda kao tijela koje mu je dalo uputu tražiti pojašnjenje, a ne konzultirati se s računovodstvom i drugim stečajnim upraviteljima, kako je navedeno u žalbi. Naime, ovlaštenja suda, kao jednog od tijela stečajnog postupka, propisana su odredbom članka 76. SZ-a, a prema točki 3. tog članka sud nadzire rad i daje obvezne upute stečajnom upravitelju. Osim toga, stečajni upravitelj je stručna osoba s položenim stručnim ispitom, odabran je s A liste stečajnih upravitelja (članak 79. SZ-a) pa mu je stoga moralo biti poznato kako se postupa u skladu s člankom 278. SZ-a, na koji se pozvao prvostupanjski sud u uputi od 13. rujna 2017.

Konačno, neosnovan je i posljednji žalbeni navod, jer razriješeni stečajni upravitelj zbog utvrđenog nesavjesnog obavljanja dužnosti, uopće nema pravo na naknadu (članak 94. stavak 7. SZ-a), pa stoga nije odlučno koje je poslove i u kojem obimu obavio do dana kada je razriješen dužnosti.

Iz navedenog proizlazi da je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo, te kako nisu uočene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je ne temelju odredbe članka 380. točke 2. ZPP-a u vezi s člankom 10. SZ-a odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi rješenje prvostupanjskog suda.

Zagreb, 23. svibnja 2018.

Predsjednica vijeća  
Branka Šabarić Zovko, v. r.



Za točnost otpavka – ovlaštenu službenik  
Brankica Curman

*u. z. B. V. 1706/18*